

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 496.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079183312128/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

„Jow, a har lige spejket jen op paa den vestre Portdør; men den er ikke tør endnu.“

Med langsomme, sikkende Skridt gaar Goj uden flere Ord ud af Porten og om for at se paa Huden.

Da han er gaaet, siger Andenkarlen: „Aa, lad os nu huske at faa ham til at se i den Seng, du ved nok.“

„Ja, da var det sgu ogsaa saud! — Goj!“ raaber Forkarlen ned til Ilderjægeren, der nu er naaet om paa Husets anden Væg, „kan en ikke, imen du er her, faa dig til at glyne efter, hvad det er for no underlig nøj, der ved Nattetid ligger og firmer i vor Seng. imellemstunder er det lige ved at kunne lette Dynen under en, og mig og æ Dreng vi faar hvert Put, som skuld vi ryge ud af Køjen.“

„Aa, det er vel bare noget, I drømmer, naar I om Aftenen har siddet for længe ved Grødfadet,“ svared Goj.

„Nej, Snak om en Ting! Det har sgu ikke no med Grød at skaffe. A tror snarere, te det er et eller andet ildvorre Kreatur, der har faaet Snøgger paa os.“

Goj kom atter frem i Gaarden og gik tavs ind i Stalden, der dannet som Forstuen til Karlens Rum.

Lidt efter kom han frem i Staldøren med tre pibende Ildstøvler i Hænderne.

„Det var Dælen bryde mig dog den besynderligste Indkvartering, jeg længe har set i et kristent Menneskes Seng,“ siger Goj, „I kan sgu være glade, at de ikke er kommen op for at patte hos jer; for det tror jeg, I vilde være kommen til at sove lidt haardt ovenpaa.“

Nu kom Karlene skyndsomst ned fra Taget. „Ih, Gud spar vos!“ raabte Anders. „Saa er det „den gamle“, der har gaaet og vrødt Halmen op under os!“ Anders var en Rysteise nær. Per kom løvende hen og kiged paa de tre laadne Rovdyrunger, der kasted sig hvæsende rundt i Gojs Hænder og skjaly i Huden for det brutale Sollys.

„Ja, opp til æ Polds,“ sa Lausi, „der fandt de en Klump Snoge i Pige-kammersengen; men tho dette her er da snart værre.“

„Jamen, a har misæl set begge Dele i samme Seng,“ sa Jens Romlen. „Men det forstaar sig, saa aad da ogsaa det jet det andt; jow, det er lisa sikker!“

„Goddaw, Goj!“ hørttes nu pludselig Ann Kjestin i Bryggersdøren. „Ih, hvad er det endda for no led nøj, du staar og hjanter med?“